

Maček Ruda na krovu

Jož, kak pak sunce liepe grieje Evo, več bu jesen, a još je tople. Prave vrieme za počinuti se male, ovde gore na mojem vidikovcu, na krovu stare dedekove hiže. Idem se male pretegnuti prije nek bum zaspal.

Eee, da same morete videti to kaj ja zde vidim ovde odozgora ... liepi naši bregi zeleni kaj ih pomalu nešči z žutami farbami oblieva, trseke naše z žutami i črlenami slatkami grozdeki, duge njive z kuruzu i z točne označeni mejaši, šume za tere se nigdar ne zna čije jesu, ali se zna da su zagorske, zavite ceste prek brega i prek dola po terami juriju sakojaki traktori. Gda se male bolj pretegnem, vidim naše liepe dvorce Trakošćan i Veliki Tabor, spomenik Antunu Mihanoviću v Klanjcu, liepe naše toplice i meni najdražuga i najhrabrešuga junaka vsih zagorskih seljakof, našuga Matiju Gupca. Stoji on tam na briegu v Gornje Stubice i širi svoje velike težačke ruke. Kak da hoče z njimi prigrnuti se to kaj ja vidim, se svoje Stubičance, se Zagorce, se Hrvate.

Nemrem zdržati, moram vam isripoviedati jednu priču. Tu priču je meni pripoviedala moja babica, a nje njezina prababica, a nje pak njezin pradeda, a njemu njegev pradeda i tak dalje i tak dalje. Kad tulike babic i dedekav pripovieda jednu te istu priču, morete biti sigurni i ja vam garantijeram da je to prava živa istina i da je se bile točne tak kak vam bum povedal. Si znaju priču o Matije Gupcu, da je vodil seljačku bunu, da je bil jake hraber i da je dal svoj život za svoje Zagorce, ali jake male ljudi zna da se vu te događaje oko pobune seljakov umiešal i jeden maček. Zval se je Ruda, iste kak i ja. Valjda sam i po njemu ja dobil ovakve liepe ime. Se to kaj vi znate o Matije Gupcu vam je točne, ali nije vam se on predal same tak. Da nije bile jednuga Zagorca na četiri noge, toga po teramu sam ja dobil ime, možda Gubec i ne bi tak loše završil. Maček Ruda kaj je živel prije pune lijet iste je tak dane i dane sedel na krovu i gledel po selu gdo kaj dijela i gde ima kakva mačka. Tak se je on jenuga dana zagledel u jednu liepu bielu mačku s črljenim mašlinom oko vrata. Nazval ju je Princeza. Mam je ponorel za nju. Skočil je z krova, prevrtel se v zraku četri put i kak to obične bude, dočakal se na noge. Išel ju je iskat. Z krova mu se činile da je to blizu, ali bome se je nahodil. Našel ju je tek drugu večer. Kak je bila liepa! Čista, niežna, sa je dišala! Kaj se tu ima za reči, to je bila ljubav na prvi pogled. Vidla je ona da je Rudek male ofucan, ali imel je one neke posebnuga, bil je pravi zagorski muž. Nije mu mogla odoleti. Mam se je počela prehitavati pred njem i namigavati mu. Kaj su dalje delali ne znam, nigdar mi nišči nije povedal. Povedali su mi same da je to bila prava, velika ljubav. Sve bi bile dobre da to nije bila Tahijeva mačka. Zate je i bila tak lijepa i dišeča. Nemre niti jedna velika ljubav prejti bez problema, pa tak niti ova. Tahiju se baš nije dopale kaj se njegva Princeza mota s takvim ofucancem. Počel ju je zapirati i nije više smiela van na dvorišče. Zabadav je Ruda hodil okol i zavijal kak vuk. Niš mu to nije pomogle. Princeza je bila zaprta s pet lokotof! Ali Tahijev nije znal kak je Ruda dober penjač i da bude došel na vrh sakuga krova kak god taj krov visoki bil. Napravil je Ruda plan, se si je nacrtal vu glave. Dobre se najel žgancov i napil mlieka, zaletel se z jednuga krova na drugi pa na trejti i tak po redu i za čas je bil na Tahijevom krovu. Spustil se je čez rafung k svoje Princeze. Bil je sev črni, ali ona je mam znala da je to njezin Rudek i veselju nije bile kraja. Tak vam se Rudek zapraf uselil kod Tahija, a on to nije niti znal. Gda bi postale opasne, on bi se skril i nišči nije znal kaj se događa dok se jednoga dana nije rodile pet malih mačkov.

Ko za vraga, si su bili isti, si su bili sivi i imeli zelene oči, točne kakev je bil i Rudek. Gda je Tah i to videl, mam je znal kulike je vur. Zdimile mu se z vuh i prevernul je cielu hižu dok nije našel toga poškodnuga mačka. Zabadav je Princeza plakala i cvilila. Tah i je Rudeka osudil na smrt. Dal je to javno obznaniti jer je štel da svi zagorski seljaki znaju da se niti oni niti njihova živina nemaju kaj miešati z gospodu. Nije bile milosti. Čul je to i Matija Gubec. Taman se događala bitka na stubičkam polju. Gda je Gubec čul za tu nepravdu kaj Tah i čak i med živinu diela, postal je još hrabreši i još jači. Nišči ga nije mogel pobiediti. Bitka je išla prema kraju i gda se već vidle da buju seljaki pobiedili, Tah i je sve zaustavil i pozval Gupca na pregovore. Rekel je: „Gda ti je tak važen taj zmazani zagorski, seljački maček, imam priedlog za tebe. Ti ili maček!“ Gubec nije duge razmišljaj. Dal je svoj život za jednu zagorsku ljubav. Tak je maček Ruda preživjel i bil je sreten z svoju princezicu. I dalje je dane i dane sedel na krovu, ali sad na finam Tahijeve i promatral odozgora kak njegvih pet malih mačkecov hodi okolo i kak delaju štetu.

Tak da znate, nisu Matija Gubec i njegvi seljak zgubili bitku jer nisu bili dosta jaki. Morti nisu imeli oružje kak su to imeli gospoda, ali su imeli velike srce. Gubec je bil hraber i zvana čvrst kak kamen, ali duša mu je bila premehka. Ona je presudila. Bil je čovek kaj bi sve dal za svoje seljake, za svoje Zagorje i za sve kaj je bilo zagorsko pa makar to bile i zagorske mačke. Kad je videl kak se Zagorci boriju, znal je da ak ne buju pobijedili sad, pobijedili buju već drugi put i nije ga bile strah. Znal je da buju Zagorci kad tad vrnuli sve kaj je njihovo, da buju slobodni, da buju njihovi bregi samo njihovi i da bu tak zana viek.

E sad, kaj vi mislite - e je ova priča istinita ili nije? Prosudite sami. Jesem ja zagorski maček? Jesem. Jesem liepi tak da bi me i najfineše mačke štele? Jesem, jesem na svojuga dedu od čukundede Rudeka. E je Matija Gubec bil vođa zagorskih seljakof? Je! E su njegvi seljaki zgubili jenu bitku? Jesu. E imaju Zagorci velike srce? Imaju! E su na kraju Zagorci dobili svoju slobodu? Jesu! E im more gdo zeti njihove brege? Nemre! I tak bu zana viek!

zakaj 68455, 7. r.